

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Οι τύποι της θρησκείας κι' ο Βασιλεύς Γεώργιος. Ο αβλικός που δέν κρατούσε τις νηστείες. Τι του είπε ο Βασιλεύς. Ο Κεραής κι' ο τερατολόγος. Όποιος λέει την αλήθεια... Ένα Χριστουγεννιάτικο γεύμα του Γαβριηλίδη. Τόν καιρό του άποκλεισμού. Ο... μάγος με τὰ δώρα. Κεφτέδες... με καρύδια και μύγδαλα!... Ο στρατηγός Ίωάννου στο Μπίσανι. Η Σοικμασία του κ. Μπότσαρη. Τὰ κάλαντα υπό βροχίν δόιδων, κτλ. κτλ.

Ο μακαρίτης Βασιλεύς Γεώργιος κρατούσε με αυστηρότητα τους τύπους της νηστείας.

Μιά Σαρακοστή των Χριστουγέννων ρώτησε έναν αβλικό, αν νηστεύει.

Έκεινος επειδή δέν ενήστευε, ντράπηκε να του το όμολογήσει και στάθηκε σιωπηλός.

Ο Βασιλεύς όμως κατάλαβε και του είπε : — Είπε ντροπή να μη νηστεύεις, ενώ είσαι άνθρωπος υγιέστατος. — Εγώ είμαι πατέρας σου και όμως νηστεύω!...

Σ' ένα Χριστουγεννιάτικο «ρεβεγιόν», στο Παρίσι, είχε κληθεί κι' ο 'Αδαμάντιος Κοραής, καθώς ο ίδιος διηγείται στα χειρόγραφα του.

Άπάνω στο τραπέζι, κάποιος από τους συνδαιτημόνας, διηγείτο πολλά παραδοξα που του συνέβησαν στη ζωή του. Τά διηγείτο όμως με τέτοιον άγωνα και δυσκολία, ώστε ίδρωνε και ξειδιότανε.

Τέλος αφού είπε, όσα ήθελε να ειπή, κατέληξε στο τέλος και στο έξης απόφθεγμα : — «Όποιος λαλεί την αλήθεια, δέν καπιάζει καθόλου!»

Κι' ο ειρωνικότατος Κοραής έπρόσθεσε : — Φυσικά. Γι' αυτό και συ ίδρωσες όσο να μάς διηγηθείς τις περιπέτειές σου!

Νά ένα Χριστουγεννιάτικο γεύμα του Γαβριηλίδη, όπως τό διηγείτο ο ίδιος στους φίλους του.

Ήταν ή εποχή του Ευρωπαϊκού Άποκλεισμού, κατά της μικρής Ελλάδος. Ο κόσμος υπέφερε τά πάνθαινα κι' όποτε αντίδωρο φιμοιοί δέν εύρισκε κανένα.

Ήταν βράδυ Χριστουγέννων κι' ο Γαβριηλίδης βρισκόταν μόνος στά γραφεία του. Ήθελε να γιορτάσει τη μεγάλη χριστιανική ημέρα, αλλά πώς και με ποιόν τρόπο;

Φαγί δέν είχε, τίποτε δέν είχε και μόνον πείνα είχε άρκετή.

Έκείνη τη στιγμή να και μπαίνει μέσα στο γραφείο του ο Στάμος ο Λύτρος, κουβαλώντας χορβά και φιλαχτά σαν να ήσαν όλοιο χρυσού, λίγα καρύδια, μύγδαλα και φοιντοίκια, άγνωστον πώς και πότεν έξοικονομηθέντα.

Ο Γαβριηλίδης μόλις τά εδρε δλ' αυτά, άνεκάγχασε τό μεγάλο εκείνο γέλιο του, τό ήχηρό και άτηχητικό, τό γέλιο του τό βροντώδες και κεραυνώδες...

τοίχομα τό λάκων, καθώς έσκιαβα, βρήκα μιιά φλέβα χρυσού! Εέρες, Τόμ, ή φλέβα αυτή εννε μση δική μου και μση δική σου. Μην άρνεύσαι. Έτσι εννε τό σωστό. Άν δέν ελιζε έσφει έσθ να με γλυτώσης από χει μέσα, θά έχανα και τη φλέβα του μεταλλείου και τη ζωή μου. Στην γενιά μας λοιπόν!...

Ή φλέβα που ελιζ άνακαλύηει ο Κέννeth ήταν πράγματι ή μεγαλύτερη και πλουσιότερη όλης της περιοχής. Κι' έπειτα από λίγους μήνες οι δύο φίλοι είχαν φτιάξει εκεί δλώκληρο μεταλλείο και μέσα σε λίγα χρόνια είχαν γίνει εκατομμυριόχοι!...

— Είσαι ο Μάγος με τὰ δώρα! φώναξε στο Λύτρο.

— Και συ είσαι ο Χριστός; του ειπε ο Λύτρος.

— Όχι, εγώ είμαι ο ίδιοκτήτης της φάτνης των ά λ ο γ ω ν...

Έλλήνων! διόθωσε ο Γαβριηλίδης.

Ο Λύτρος του άφησε τά δώρα του κι' έφυγε, βιαζόμενος να πάη κι' αυτός στο σπίτι του.

Ο Γαβριηλίδης μόλις έμεινε μόνος του, άναψε όλα τά φώτα των γραφείων της «Άκροπόλεως», έδωσε μέσα στο σπίτι του να του κοπανάσουν τά καρύδια, τά μύγδαλα και τά φοιντοίκια, να τά ανακατέψουν έπειτα με γάλα και να τό κάνουν... κεφτέδες, τηγανίζοντάς τα!... Κι' έτσι... κεφτεδοποιημένα τά έφαγε σε λίγο και ηψφράνη!...

Όταν ο μακαρίτης στρατηγός Ίωάννου, κατά τόν πόλεμο του 1912, ήταν στο μέτωπον του Μπιζανίου, πήρε τόν νήν ύπουργόν των Ναυτιζών, κ. Τάσην Μπότσαρη, την παραμονή των Χριστουγέννων. και τόν πήγε σε' ένα μέρος άνοικτό, όπου έφεταν βροχή ή Τουρκικές δόιδες.

Έκει στάθηκε άκάλυπτος και διάταξε τόν Μπότσαρη, λοχαγό τότε, να... τραγουδήσει τά Χριστούγεννα!...

Ο Μπότσαρης τόν κίτταξε, σαν να μη κατάρύθαινε τί του έλεγε :

— Να τραγουδήσης τά Χριστούγεννα, σου είπα, του επανέλαβε επιτακτικά ο Ίωάννου.

Κι' ο Μπότσαρης τρομαγμένος άρχισε να λέη τά Χριστούγεννα :

Καλήν έσπέραν άρχοντες

Άν ειν' ο δρισμός σας...

Χριστού την θείαν γέννησιν

Νά πώ στ' άρχοντικό σας!...

Άλλά τό έλεγε γρήγορα και τηρηχτά, γιατί έντομεταξύ οι Τούρκοι, βλέποντάς τους, διητύθιναν άπάνω τους τό πύο του πυροβολικού τους και ή δόιδες πέφτανε βροχιδόν.

— Όχι αυτά τά κάλαντα, φώναξε άξαφνα ο Ίωάννου στο Μπότσαρη. Τά Ήπειρωτικά θέλω.

— Δέν τά ξέρω, του άπάντησε ο Μπότσαρης.

— Στάσου τότε να σου τά πώ εγώ, του λέει ο Ίωάννου κι' άρχίζει με μιιά φωνή άργή και σιγαλή :

Χριστούγεννα - Προτούγεννα πρώτη γιορτή του Χρόνου!...

Ή δόιδες τριγύρω τους ελιζ κατακάηπει τό έδαφος.

Ο Ίωάννου όμως εξακολούθησε άργά-άργά τά κάλαντα, κι' έτραβήξε έπειτα βαρής κι' άδιάφορος πρὸς τά προχώματα.

Όταν φτάσανε σε μένος άσφαλές, ο Μπότσαρης ρώτησε :

— Μά γιατί τά κμάτε δλ' αυτά, στρατηγέ;

— Πρώτον, άπάντησε ο Ίωάννου, γιά να δώσω θάρρος στους στρατιώτες. Και δεύτερον γιά να πούμε τά Χριστούγεννα στα Γιάννανα!...

Την άλλη ημέρα πάλιν, μόλις ξημέρωσαν τά Χριστούγεννα, διάταξε ο Ίωάννου να χωρετίσουν τη Γέννηση του Βασιλέως του Κόσμου, με έκατόν ένα κανονιοβολισμούς... εναντίον των έχθρών.

— Για να γιορτάσουν, όπως είπε, τη Γέννηση σαν Έλληνες και Χριστιανοί!...

